

SZENTJÁNOSI CSABA

Andinak

Fogaid hóláncain átkelnek
szavaid a hideg csenden,
ki-be záródnak feléd ujjaim,
kutyák ugatnak bennem,

olyan öreg vagyok, mint az
indiánhegy, aminek ránc a patakja,
Édesanyám a párnája alatt
a történelmet altatja,

annyiszor fújtak rám, hogy
sokszor föllángolt feléd az életem,
olyan vagyok, mint a hold, ahogy
a szürkességben földedet keresem,

zárvatermő társadalom, éjjel-
nappal nyitva tartó boltok,
az utcákon rohanva
eldobott árnyékaidba botlok,

hát csak tedd össze kezedet,
hogy kapuboltozatuk alá álljak,
visszaadjam örök szerelmét
az elrabolt szabadságnak.

Édesapám

Édesapám Zalában járt
elemibe, szakács lett,
majd üzletvezető,
kőszakállat kezdett neki
ereszteni 33 éve
a temető,

olyan mozdulatlan,
de fényt adó,
mint az utcai lámpa,
lepkeként verdeső emlékeim
világító mennyországágra,

csak 54 éves volt,
mikor a rák elvágta
élete fonalát,
h e g y v o l t,
a boldogság csúcsát tartotta
egy egész életen át.

SZENTJÁNOSI CSABA

Gyere be

Gyere be,
 a versszak: betűkerítés,
 de kinyitja a gondolat,
 és máris agyam világában
 járhatsz,
 ott, ahol élők a költők,
 Petőfi farmerben sétál,
 Illyés Gyula most pötyögi
 mobiltelefonjába számomat,
 Szabó Lőrinc megnézi
 saját szobrát Debrecenben,
 Janus Pannonius
 pajzán epigrammáira
 meg ráteszik a 18-as karikát...

Gyere be nyugodtan,
 hiszen minden vers: egy meghívás,
 hogy szemeiddel felszedd

a pontmagokat,
 igen, ez az Édenkert:
 hiszen itt még szégyen nélkül
 ölelkeznek meztelenül a rímek.

Gyere be, persze hozd be
 nyugodtan a XXI. századot,
 az éhes léleknek enni ad a magyar
 nyelv,

Maradj még, ne siess,
 sorok-kanyonjai felett
 a berregő csönd helikopterén...
 talán még láthatsz egy-két
 öreg indiánt, akik
 a Parnasszus hegyén ülnek:
 Faludyt, Utassyt,
 Áni Mánival játszó Bellát...

Szó nélküli vers

Én, gróf Monte Cristo,
 vésem a holnap falát,
 de látom, hogy csak egy
 út vezet oda, a holdon át.

Kezed árbockosarában,
 mikor felállnak az ujjak,
 némán kiabálják, hogy:
 Isten földje!
 és összekulcsolódnak.